

28.

Chị Ngà mỗi ngày một xanh xao, gầy vọt. Anh Điền sau một thời gian bám lẳng nhăng theo chị năn nỉ, thuyết phục không xong, đã bắt đầu lảng ra. Từ đó, hai người gần như không nhìn mặt nhau nữa.

Dì Miên cũng đâm ra lảm lì, quạu quọ. Dì không còn thường xuyên ngồi trước bàn học như trước đây nữa, mà suốt ngày cùng với chị Ngà chui vào phòng rì rầm to nhỏ.

Trong đôi mắt ngây thơ của một đứa con trai mới lớn như tôi, chị Ngà chỉ biếng ăn, buồn bã và tiêu tụy. Nhưng bà Sáu lại không nghĩ như vậy.

Một hôm bà kêu tôi lại, hỏi:

- Sao dạo này con bé Ngà xanh quá vậy cháu?

- Dạ, chỉ ốm.

Bà Sáu trầm ngâm một hồi rồi khẽ chép miệng:

- Không phải vậy đâu cháu!

Bà Sáu làm tôi thắc mắc quá chừng.

- Chứ tại sao hở bà? – Tôi tròn mắt.

Bà Sáu không trả lời thẳng câu hỏi của tôi. Mà thở dài:

- Khổ thân con bé! Oan hòn uổng tử nhập vào làm nó u mê!

Tiếng than kỳ bí và nhuộm đầy vẻ phiền não của bà khiến tôi lạnh người. Và để mặc bà ngồi một mình trong căn nhà tuềnh toàng, trống trải với đôi mắt lúc nào cũng ngó mông ra khoảng xa xôi như thể ngóng đợi ai, tôi lặng lẽ bỏ đi.

Những ngày này tôi chẳng biết trò chuyện với ai, trừ anh em thằng Chửng. Nhưng với anh em nó, tôi không thể bộc bạch hết gan ruột. Nhất là